

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Bačínové a soudců Mgr. Martiny Nyplové a JUDr. Jana Fifky ve věci

žalobce: J■■■■ S■■■■, narozený ■■■■
bytem ■■■■, ■■■■
zastoupený advokátem ■■■■. M■■■■ S■■■■
sídlem ■■■■, ■■■■

proti
žalovanému: J■■■■ S■■■■, narozený ■■■■
bytem ■■■■, ■■■■

o výživné

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v ■■■■ ze dne 6. ledna 2020 č. j.
■■■■

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výrocích III a V **potvrzuje**.
- II. Odvolání žalobce proti výrokům I, II a IV rozsudku okresního soudu **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem zastavil řízení co do povinnosti žalovaného platit žalobci výživné ve výši 2 000 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2019 (výrok I). Žalovanému uložil povinnost platit žalobci na výživném částku 3 000 Kč měsíčně, splatnou nejpozději do 15. dne toho kterého měsíce, s účinností od 1. 9. 2019 k rukám žalobce (výrok II). Žalobu,

aby žalovaný byl povinen platit žalobci na výživném dalších 2 500 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2019, zamítl (výrok III). Dále rozhodl, že „žalovaný se zavazuje“ uhradit dlužné výživné ve výši 12 000 Kč za období od 1. 9. 2019 do 31. 12. 2019 k rukám žalobce nejpozději do 31. 3. 2020 (výrok IV). Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok V).

2. Okresní soud takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal určení vyživovací povinnosti žalovaného k němu. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaný mu původně hradil na základě soudního rozhodnutí výživné 3 000 Kč měsíčně. V období od 30. 9. 2018 do 1. 9. 2019 žalobce nebyl studentem, vydělával si brigádně, a proto se se žalovaným dohodl na ukončení jeho vyživovací povinnosti. Od 1. 9. 2019 žalobce započal denní studium na vysoké škole a v současné době se tak soustavně připravuje na své budoucí povolání a není schopen se sám žít. Po nástupu na vysokoškolské studium žalobce žalovaného požádal o výživné ve výši 7 500 Kč měsíčně, žalovaný na tuto výzvu nereagoval. Žalobci tak nezbylo, než se svého nároku domáhat soudní cestou.
3. Žalovaný navrhl částečné zamítnutí žaloby s tím, že je schopen hradit žalobci výživné 1 500 Kč měsíčně, neboť má vyživovací povinnost k dalším dvěma nezletilým dětem [REDAKCE], narozenému [REDAKCE], a [REDAKCE], narozenému [REDAKCE], s nimiž žije ve společné domácnosti s manželkou a jejím synem z prvního manželství. Jeho průměrný čistý měsíční příjem činí 14 200 Kč, přičemž zaměstnavatel mu dále poskytuje benefit v podobě služebního automobilu a služebního telefonu s neomezeným voláním. Manželka žalovaného dosahuje průměrného čistého měsíčního výdělku ve výši 19 500 Kč. Pravidelné měsíční výdaje domácnosti žalovaného činí splátka hypotečního úvěru 5 764 Kč, platba elektřiny 4 000 Kč, platba za vodu 750 Kč, platba za internet 360 Kč, rozhlasový a televizní poplatek 180 Kč a platba životního pojištění 609 Kč měsíčně. Další výdaje má žalovaný spojené s péčí a výchovou nezletilých dětí [REDAKCE] a [REDAKCE] (zájmová činnost v hodnotě 1 700 Kč za půl roku).
4. K procesní obraně žalovaného se žalobce vyjádřil tak, že žalovaný by jakožto kvalifikovaný řemeslník byl schopen dosahovat vyšších výdělků, než kterých reálně dosahuje. Partner matky žalobce je ochoten žalovaného zaměstnat s průměrným měsíčním hrubým příjmem ve výši 33 000 Kč. Žalobce si není schopen přivydělávat na svá vysokoškolská studia sám, neboť každý den dojíždí z místa bydliště v [REDAKCE] do [REDAKCE] a zpět. S ohledem na studentskou slevu na jízdném je denní doprava do školy levnější, než ubytování na vysokoškolské koleji.
5. Žalobce vyčíslil svoje pravidelné měsíční výdaje takto: Jízdné do školy 1 000 Kč, platby za telefon 500 Kč, platby za zájmovou činnost 1 000 Kč, úrazové pojištění 500 Kč, strava 6 000 Kč, náklady na hygienické potřeby 500 Kč a kapesné 2 000 Kč měsíčně. Další výdaje nejsou pravidelného měsíčního charakteru (nákup knih do školy, notebooku a oblečení).
6. Účastníci učinili nesporným, že naposledy byla vyživovací povinnost žalovaného k žalobci upravena rozsudkem Okresního soudu v [REDAKCE] ze dne 3. 5. 2016 č. j. [REDAKCE] ve znění rozsudku Krajského soudu v [REDAKCE] ze dne 20. 10. 2016 č. j. [REDAKCE], kdy byla žalovanému uložena povinnost přispívat na výživu žalobce částkou 3 000 Kč měsíčně. Následně žalovaný žádal zrušení vyživovací povinnosti k žalobci ve věci vedené u Okresního soudu v [REDAKCE] pod sp. zn. [REDAKCE], kdy řízení bylo zastaveno pro zpětvzetí žaloby, neboť účastníci se tehdy dohodli, že žalovaný částku 3 000 Kč měsíčně již žalobci platit nebude. Dále účastníci učinili nespornými jejich shora popsané pravidelné výdaje.
7. Ohledně poměrů žalobce okresní soud provedeným dokazováním dále zjistil, že dne 16. 8. 2019 byl přijat ke studiu v bakalářském studijním programu [REDAKCE] – Historické vědy na Fakultě filozofické Univerzity [REDAKCE] v prezenční formě studijního programu, přičemž

v akademickém roce 2019/2020 je studentem [REDACTED] ročníku. Žalobce aktivně studuje, některé ze zapsaných předmětů má již splněné, u jiných v době rozhodování soudu čeká na zkouškové termíny. Jedna cesta z místa bydliště žalobce, tj. z [REDACTED] do [REDACTED] trvá při použití hromadné dopravy cca 1,5 hodiny.

8. Ohledně poměrů žalovaného okresní soud provedeným dokazováním dále zjistil, že disponuje živnostenským oprávněním k ohlašovací řemeslné živnosti u zaměstnavatele P [REDACTED] P [REDACTED], sídlem [REDACTED], [REDACTED], u něhož v měsících 8 – 11/2019 dosahoval průměrného čistého měsíčního výdělku 13 514 Kč (při hrubém měsíčním výdělku 17 580 Kč).
9. Z přehledu volných nabídek zaměstnání z webových stránek [REDACTED] ve vztahu k okresu [REDACTED] bylo ověřeno, že pro obor žalovaného se nabízejí dvě volná místa, konkrétně u společnosti [REDACTED] s průměrným hrubým příjmem od 17 800 Kč měsíčně a u společnosti [REDACTED] s průměrným hrubým měsíčním příjmem od 28 000 Kč měsíčně. Další nabízená volná místa nespádají do oboru žalovaného, jde například o pozice prodáváče smíšeného zboží, šiče, pomocného kuchaře, dělníka, ošetřovatele prasat či maséra thajských masáží.
10. Ze svědecké výpovědi R [REDACTED] N [REDACTED] soud zjistil, že je přítelem matky žalobce, se kterou žije ve společné domácnosti a vychovává s ní jejich společnou dceru. Svědek má podnikatelské oprávnění a je schopen zaměstnat žalovaného na pracovní pozici topenář – elektrikář s průměrnou čistou měsíční mzdou ve výši 21 000 Kč – 22 000 Kč. Místo výkonu práce by bylo v [REDACTED] a přilehlém okolí.
11. Okresní soud poté dospěl k závěru, že shora provedené důkazy se vyznačují vysokou mírou věrohodnosti. Proto je vzal za základ jím zjištěného skutkového stavu věci, který posoudil podle § 911, § 913 a § 915 z. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Vzhledem k tomu, že u jednání soudu dne 6. 1. 2020 vzal žalobce návrh částečně zpět co do povinnosti žalovaného platit mu výživné ve výši 2 000 Kč měsíčně, v tomto rozsahu řízení se souhlasem žalovaného zastavil. Ohledně zbývající části žalobou uplatněného nároku dospěl k závěru, že je částečně důvodný. Uzavřel, že žalobce je již zletilým synem žalovaného a jako student [REDACTED] ročníku vysoké školy, který se připravuje na své budoucí povolání, není dosud schopen se sám živit. Pokud se jedná o schopnosti, možnosti a majetkové poměry žalovaného, v řízení bylo prokázáno, že je zaměstnán a dosahuje průměrného čistého měsíčního příjmu 13 514 Kč. Žalobce se v průběhu soudního řízení snažil soudu doložit, že žalovaný by mohl dosahovat příjmů vyšších a z těchto by mělo být vyměřováno výživné. Soud však k závěru, že by zde byl důvod vycházet podle § 913 odst. 2 o. z. z tzv. potenciality příjmů žalovaného, tedy z toho, že výživné bude v tomto případě určováno tak, jakoby příjem žalovaného byl vyšší, nedospěl. Podle přehledu volných nabídek zaměstnání se pro obor žalovaného nabízejí dvě volná místa s průměrným hrubým příjmem od 17 800 Kč měsíčně a od 28 000 Kč měsíčně, když další nabízená volná místa nespádají do oboru žalovaného. Z tohoto důkazu se tak nabízí pouze jedna nabídka zaměstnání s vyšším potencialním příjmem, když druhá z nich je rovnocenná se současným příjmem žalovaného, k němuž pobírá od zaměstnavatele ještě benefity formou užívání služebního vozidla a mobilního telefonu. Jedinou nabídku s možností vyššího příjmu pak dle názoru soudu není možné zobecnit jako možnost výdělku v daném oboru. Svědek R [REDACTED] N [REDACTED] sice uvedl, že je schopen žalovaného zaměstnat za průměrný čistý měsíční příjem ve výši 21 000 Kč – 22 000 Kč, tento svědek je však přítelem matky žalobce, se kterou žije ve společné domácnosti a vychovává s ní jejich dceru. Zájem svědka je proto totožný se zájmem matky žalobce a rovněž se žalobcem, totiž vyměřit žalovanému nejvyšší možné výživné. Dle názoru soudu navíc nelze po žalovaném objektivně žádat, aby se nechal zaměstnat u aktuálního partnera své bývalé ženy. Okresní soud proto vycházel z čistého příjmu žalovaného 13 514 Kč měsíčně. Z této částky by dle dosavadních judikatorních

závěrů plynoucích z konstantní rozhodovací činnosti Krajského soudu v Hradci Králové měla 1/3, konkrétně částka 4 505 Kč, spadat na vyživovací povinnost žalovaného. Nutno však rovněž zohlednit to, že žalovaný má celkem tři vyživovací povinnosti (kromě žalobce má ještě vyživovací povinnost k [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED]). Předmětnou částku soud již na třetiny nedělil a žalovanému uložil povinnost přispívat na výživu žalobce 3 000 Kč měsíčně, když žalobce je nejstarší z dětí žalovaného, a má tudíž i nejvyšší náklady spojené zejména se studiem na vysoké škole. Ve stejné výši žalovaný navíc svou vyživovací povinnost k žalobci plnil i dříve, přičemž vyživovací povinnost ke zbylým dvěma nezletilým dětem žalovaný zároveň plní svou osobní péčí o ně. Proto okresní soud s účinností od 1. 9. 2019 žalovanému uložil povinnost přispívat na výživu žalobce částkou 3 000 Kč a ve zbytku, tj. co do částky 2 500 Kč měsíčně, žalobu zamítl. Současně rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci dluh na výživném ve výši 12 000 Kč (měsíce 9 – 12/2019 po částce 3 000 Kč měsíčně), přičemž s ohledem na majetkové možnosti žalovaného i aktuální potřeby žalobce žalovanému umožnil dluh uhradit nejpozději do 31. 3. 2020.

12. Výrok ohledně náhrady nákladů řízení odůvodnil okresní soud tím, že žádný z účastníků jejich náhradu nežádal.
13. Žalobce podal odvolání směřující výslovně proti všem výrokům rozsudku okresního soudu. Vyslovil přesvědčení, že soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Namítl, že soud nepřihlédl k tomu, že kromě mzdy pobírá žalovaný od zaměstnavatele další dva benefity v podobě služebního automobilu i pro soukromé účely a v podobě služebního telefonu s neomezeným voláním. Soud prvního stupně dále při novém stanovení výše výživného zcela ignoroval skutková zjištění obsažená v posledním rozsudku o výživném žalovaného pro žalobce vydaném Krajským soudem v [REDACTED] dne 20. 10. 2016 pod č.j. [REDACTED], z nichž je zřejmé, že od doby posledního rozhodování o výživném žalovaného pro žalobce došlo k významné změně poměrů na straně žalobce spočívající v tom, že již není studentem střední školy, ale studentem vysoké školy. K významné změně poměrů došlo i na straně žalovaného, kdy se jeho příjem zvýšil z částky cca 10 800 Kč čistého na částku 13 514 Kč čistého při zachování poskytovaných benefitů, a manželce žalovaného skončila jedna vyživovací povinnost vůči jejímu zletilému synovi a již není na rodičovské dovolené, ale je zaměstnána s příjmem cca 19 500 Kč měsíčně. Okresní soud podle žalobce taktéž porušil ustanovení § 913 odst. 2 o. z., když v oboru žalovaného byla v inzerci volných pracovních míst nabídka od společnosti [REDACTED] s průměrným hrubým měsíčním příjmem 28 000 Kč hrubého, dále mu bylo nabídnuto zaměstnání v jeho oboru R [REDACTED] N [REDACTED] s čistým měsíčním příjmem ve výši 21 000 – 22 000 Kč (přibližně 28 000 – 29 000 Kč hrubého), a dále jsou nabídky mimo obor žalovaného bez zvláštních požadavků na kvalifikaci - např.: nabídka společnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], pozice montážní dělník, měsíční hrubá mzda od 20 800 Kč, nabídka společnosti [REDACTED] [REDACTED] pozice řidič – skladník, měsíční hrubá mzda od 27 000 Kč do 32 000 Kč, obsahují opět potencionálně lepší příjmy pro žalovaného než jeho současné zaměstnání. Podle žalobce na základě těchto skutkových zjištění učinil okresní nesprávné právní posouzení, že žalovaný nemá možnost získat potencionálně vyšší příjmy, které je v přímém rozporu se zjištěným skutkovým stavem, kdy žalovaný má možnost ve svém oboru i mimo svůj obor bez zvláštních kvalifikačních požadavků dosahovat výrazně vyššího příjmu. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně takto: „I. Řízení se, co do povinnosti žalovaného platit žalobci výživné ve výši 2 000 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2019, zastavuje. II. Žalovaný je povinen platit žalobci na výživném částku 5 500 Kč měsíčně, splatnou nejpozději do 15. dne toho, kterého měsíce, s účinností od 1. 9. 2019 k rukám žalobce. III. Žalovaný se zavazuje uhradit dlužné výživné

ve výši 27 500 Kč za období od 1. 9. 2019 do 31. 1. 2020 k rukám žalobce nejpozději do 31. 3. 2020. IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“.

14. Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání žalobce označil rozsudek okresního soudu za správný. Výživné 3 000 Kč měsíčně je sice na hranici jeho možností, ale chápe, že potřeby syna vzrostly. Životní úroveň rodiny jeho matky se v důsledku její nové známosti zásadně zvýšila a žalovaný není schopen s nimi držet krok. Rodina žalovaného žije skromně, od roku 2009 nebyla na zahraniční dovolené, nemají nadstandardní vybavení a v tuto chvíli zvažují, zda bude moci syn ■■■■■ odjet na školu v přírodě. Manželka žalovaného sice začala pracovat, ale je zaměstnána na úřadě, kde musí dodržovat v pondělí a ve středu úřední dny, přičemž v těchto dnech o děti musí pečovat žalovaný. Proto si nemůže hledat zaměstnání, kde mu toto nebude umožněno. V době předchozího rozhodování soudu o výši výživného byla manželka žalovaného sice na rodičovské dovolené, ale v tu dobu nebyli schopni zvládnout veškeré náklady svými silami a pomáhal jim finančně otec žalovaného. V tuto chvíli je otec žalovaného již v důchodu a na další finanční výpomoc žalovanému nemá prostředky. Poukazuje-li žalobce na okolnost, že manželka žalovaného začala pracovat, měla by se hodnotit i životní úroveň matky žalobce, která ve společné domácnosti s druhem panem N■■■■■ vychovává jejich společnou dceru. Pan N■■■■■ je majitelem několika aktivních živnostenských oprávnění včetně výroby solární energie, disponuje vozovým parkem a plánuje výstavbu nájemního bytového domu v katastru ■■■■■. Žalobcem navržený výpočet výživného z potencionálního možného příjmu je navíc zavádějící, neboť nebere na vědomí rizika spojená se změnou zaměstnání, např. ztrátu možnosti využívat flexibilní pracovní dobu pro neodkladné potřeby rodiny a ztrátu možnosti využití služebního vozidla, které je v případě bydlení na vesnici velkým bonusem v dopravní obslužnosti rodiny žalovaného. Žalovaný dále apeloval na možnosti žalobce zajistit si přívídělek brigádně, když má možnost upravit si rozvrh hodin a o letních prázdninách má tři měsíce volna, když takto si přivydělává na studia i syn manželky žalovaného. Žalovaný dále poukázal na okolnost, že žalobce ho o svém nástupu na vysokou školu neinformoval a ani nyní ho neinformuje o svých studijních výsledcích. Žalovaný dále poukázal na rostoucí potřeby jeho dvou mladších synů, které současně popsal. Dodal, že rozsudek okresního soudu respektuje a výživné dle něho již začal žalobci platit.
15. Odvolání bylo podáno včas osobou k němu oprávněnou (§ 201, § 204 o. s. ř.) a obsahuje způsobilé odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Odvolací soud proto přezkoumal jím napadený rozsudek včetně jemu předcházejícího řízení, a to i z důvodů v odvolání výslovně neuplatněných (§ 212a odst. 1 o. s. ř.). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť odvolací námitky směřovaly ve skutečnosti pouze proti právnímu posouzení věci a účastníci s tímto způsobem rozhodnutí o odvolání žalobce vyjádřili souhlas (§ 214 odst. 3 o. s. ř.). Odvolání žalobce neshledal opodstatněným.
16. Podle § 915 odst. 1 o. z. životní úroveň dítěte má být zásadně shodná s životní úrovní rodičů. Toto hledisko předchází hledisku odůvodněných potřeb dítěte.
17. Odvolací soud předně ověřil, že řízení před soudem prvního stupně netrpí zmatečnostními vadami vyjmenovanými v § 212a odst. 5 o. s. ř. ani dalšími vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
18. Po porovnání obsahu soudem prvního stupně provedených důkazů a z nich učiněných skutkových zjištění odvolací soud uzavírá, že tato jím zcela odpovídají. Namítá-li žalobce, že soud ignoroval skutečnost, že kromě mzdy pobírá žalovaný od svého zaměstnavatele benefity ve formě užívání služebního automobilu a mobilního telefonu, tato výtku nesměřuje vůči skutkovým zjištěním, ale proti způsobu hodnocení majetkových a výdělkových poměrů žalovaného, když toto skutkové zjištění je obsaženo jak ve skutkové, tak v právní části odůvodnění přezkoumávaného rozsudku.

19. Odvolací soud neshledal opodstatněnou ani námitku žalobce, že byly splněny podmínky pro postup podle § 913 odst. 2 o. z., tedy že soud měl vycházet z příjmů, které by mohl žalovaný dosahovat u jiných zaměstnavatelů v okruhu jeho bydliště. K tomu odvolací soud odkazuje na provedeným důkazům zcela odpovídající výstižné odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, k němuž je třeba ještě dodat, že jen málo zaměstnavatelů by žalovanému tolerovalo v podstatě pružnou pracovní dobu, kterou žalovaný nezbytně potřebuje k zajištění péče o své dva syny v předškolním a raně školním věku nejméně 2x týdně, kdy jeho manželka musí setrvat v zaměstnání do 17 hodin.
20. Za nedůvodnou odvolací soud považuje i námitku žalobce, že soud prvního stupně ignoroval skutková zjištění, na jejichž základě byla stanovena výše výživného žalovaného pro žalobce v předešlém soudním řízení, tzn. že nepřihlédl k významné změně poměrů na straně žalobce spočívající v jeho nástupu na vysokou školu a zlepšení poměrů žalovaného, jemuž vzrostl výdělek, přičemž jeho manželce ubyla vyživovací povinnost a zvýšil se její příjem v důsledku nástupu do zaměstnání po rodičovské dovolené. Striktní vázanost porovnáním poměrů v době předchozího soudního rozhodnutí a v době rozhodnutí soudu o nové výši výživného totiž platí pouze při rozhodování o výživném pro nezletilé děti (viz § 923 odst. 1 o. z.). Navíc v mezidobí od posledního soudního rozhodnutí vyživovací povinnost žalovaného k žalobci na určitou dobu zanikla a poté se znovu obnovila. V případě nezbytnosti porovnání poměrů žalobce a žalovaného v době předchozího a současného rozhodování o výživném by navíc musel být přezkoumávaný rozsudek zřejmě zrušen pro nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatku skutkových zjištění ve vztahu k matce žalobce, která k němu má taktéž zákonnou vyživovací povinnost. Odvolací soud se pak plně ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že byt' by byl žalobce zajisté schopen spotřebovat i vyšší než jím určené výživné od žalovaného, možnosti, schopnosti a majetkové poměry žalovaného určené vyššího výživného než 3 000 Kč měsíčně neumožňují. Pokud se žalobce skutečně domnívá, že odpovídajícím výživným by měla být částka 5 500 Kč měsíčně, odvolací soud poukazuje na přednostní použití § 915 odst. 1 o. z., podle něhož má být životní úroveň dítěte zásadně shodná s životní úrovní rodičů, přičemž toto hledisko předchází hledisku odůvodněných potřeb dítěte. Žalovaný pobírá měsíčně cca 13 500 Kč, přičemž se zaměstnavatelem poskytovanými bonusy lze uvažovat o jeho celkovém měsíčním příjmu 17 000 Kč (mimočodem se jedná o příjem ve shodné výši, z jaké vycházel odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí) a jeho manželka má mzdu 19 500 Kč měsíčně, rodina tudíž disponuje celkovými příjmy ze zaměstnání cca 36 500 Kč. V době předešlého soudního rozhodnutí poskytoval otec dalších dvou synů manželky žalovaného výživné pro ně celkem 6 000 Kč měsíčně, proto lze nyní kalkulovat s dalším příjmem 3 000 Kč na výživném pro dosud studujícího syna manželky žalovaného. Rodina žalovaného tak hospodáří s částkou 39 500 Kč měsíčně. Výdaje spojené s bydlením, mezi něž náleží i splátka hypotéky, činí cca 11 000 Kč měsíčně. Po odečtení této částky a výživného pro žalobce 3 000 Kč tudíž na úhradu všech ostatních potřeb rodiny žalovaného, která se skládá ze dvou dospělých a tří dětí, z nichž jedno studuje v denním studiu na ■■■■■ v ■■■■■, zbývá 25 500 Kč, tzn. v průměru cca 5 000 Kč pro každého člena rodiny. Oproti tomu žalobce jen svoje pravidelné měsíční výdaje vyčíslil na celkovou částku 11 500 Kč, z čehož činí náklady na jídlo 6 000 Kč, náklady na zájmovou činnost 1 000 Kč a kapesné 2 000 Kč měsíčně. Již z tohoto jednoduchého porovnání je zřejmé, že životní úroveň žalobce je evidentně podstatně vyšší než životní úroveň žalovaného. Z toho vyplývá jediný závěr, a to že žalobce nemůže po žalovaném požadovat výživné vyšší, než jaké žalovaný přijal na základě přezkoumávaného rozsudku. Nastala-li snad u žalobce taková situace, že stávající majetkové a výdělkové poměry jeho matky mu jeho dosavadní životní úroveň nadále neumožňují, bude nezbytné, aby svoje potřeby omezil podobným způsobem, jako je musí omezovat žalovaný.

21. S ohledem na výše popsané byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III, jímž byla žaloba o další výživné ve výši 2 500 Kč měsíčně, a v s ním souvisejícím nákladovém výroku V jako věcně správný výrokem I tohoto rozsudku potvrzen (§ 219 o. s. ř.).
22. Vzhledem k tomu, že odvolání žalobce výslovně směřovalo i proti výrokům I, II a IV rozsudku soudu prvního stupně, jimiž však bylo jeho žalobnímu žádání a částečnému zpětvzetí žaloby vyhověno, odvolací soud odvolání v této části výrokem II tohoto rozsudku odmítl jako subjektivně nepřijatelné (§ 218 písm. c/ ve spojení s § 201 o. s. ř.).
23. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobce v něm neuspěl, žalovaný však již v řízení před soudem prvního stupně projevil vůli po žalobci náhradu nákladů řízení nepožadovat. Proto výrokem III tohoto rozsudku nebylo přiznáno právo na jejich náhradu žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání.

Hradec Králové 28. dubna 2020

JUDr. Alena Bačínová v. r.
předsedkyně senátu